

efter Licitation. Bestemmelsen er selvsølgelig grundet i, at alt saadant Arbejde, naar det skal udføres af flere Forskjellige, bliver ueensartet og i Almindelighed slet.

Til § 17.

Denne § er eenslydende med den tilsvarende § i det af Landstinget vedtagne Udcast. I dette var desuden optaget en Bestemmelse om, at i Tilfælde, hvor Sager angaaende Vandløb, der vedrøre flere Amter, skulle behandles af en Landvæsenscommissiøn, har Indenrigsministeriet at udnævne sammes Medlemmer, ligesom dette Ministerium, hvis en saadan Landvæsenscommissiøns Kjendelse bliver at paaanke, har at udnævne en Overlandvæsenscommissiøn til Sagens endelige Paaafkjendelse. Denne Bestemmelse er her udeladt, da en tilsvarende er optaget i Udcastet til en Lov om Landvæsens- og Overlandvæsenscommissiønernes Dannelse, hvor den antages mere passende at burde have sin Plads.

Til § 19.

Der er fra flere Sider andraget paa, at det udtrykkelig udtales, af hvem den i denne § omhandlede Mulct skal dicteres, og da Ministeriet maa ansee det hensigtsmæssigt, at dette overlades til Amtmanden efter Forslag fra den affnyende Autoritet, er herom optaget en Bestemmelse.

Til § 21.

Med Hensyn til de større Vandløb bestemmer Anordningens § 19, at naar Broer over Vandløbene ere beliggende paa de offentlige Veie, bør om deklige Broers Beskaffenhed confereres med vedkommende Autoritet. Derimod indeholder Anordningen ingen Bestemmelse om, hvorledes der bliver at forholde, enten naar Bortskaffelsen af Vand hindres eller standses af Veie, eller naar Udvibelse eller Fordybning af alt eksisterende Vandløb kræver Forandring ved anlagte Veie. Det har derfor hidtil været

antaget (jvfr. Circulaire af 3die Juli 1852), at de Steenkister over Hovedlandeveie, der paa Grund af Forandringer ved Vandløbene ei længere ere tilstrækkelige til at aflede Vandet fra de paaagrændsende Forder, ikke kunne ventes fordybede eller udvidede paa Veikassens Beføstning, men at de Vedkommende, hvem Ombygningen vil komme til Nytte og Fordeel, selv maae bære de hermed forbundne Omkostninger, der, forsaavidt Vandafledningen henhører under Bestemmelserne i Anordningen af 29de Juli 1846, ville være at fordele mellem de Paaagjældende, overensstemmende med de ved Anordningen givne Forskrifter, hvilken Grundsatning ogsaa senere almindelig er antaget ved Collisioner mellem Vandløb og Amtsveie samt Sogneveie. En Følge heraf har været, at Forandring af Broer og Steenkister, som hindre Vandets Afløb, ikke har kunnet opnaaes uden vidtløftige Forhandlingerne med Veivæsenet og usforholdsmæssigt store Udgifter for Communen eller de Enkelte, der ved Landvæsenscommissiøns-Forretning erkendes lidende ved Veiens Beskaffenhed.

Ligesom der har været ført almindelig Auke over den paaagjældende Lovgivning i denne Retning, saaledes synes Billighed at tale for, at ogsaa Veivæsenet i det Hele undergives de samme Forpligtelser som enhver anden Jord-eier. Derfor har man troet for Veies Vedkommende at burde overlade de samme Autoriteter at afgjøre, om eller hvorledes og under hvilke Betingelser Veiens Eier eller den Myndighed, under hvilken Veien i det givne Tilfælde hører, skal være pligtig at skaffe det skadelige Vand et saa tilstrækkeligt Afløb gennem Veien, som Forholdene maatte gjøre nødvendigt, til hvilken Ende vedkommende Eier eller Autoritet som Part i Sagen bliver at varsle til de Forhandlingerne, der i denne Henseende maatte finde Sted for Synsmændene eller Landvæsenscommissiønen.